

מי שאמר פרק שלישי נזיר

יח.

עין משפט נר מצוה

יג א מיי פ"ו מהל
מדות הלכה ג:
יד ב מיי טס הלכה ח:
טו ג מיי טס הלכה ז:
טז ד מיי טס הל' טו
וע"ש כ"מ"מ:

תורה אור השלם

1. ובי ג'מות מת עליו
בפעת פתאם ונפא ראש
נזרו ונלח ראשו ביום
קדוהו ביום השביעי
במדבר ו ט
2. ועשה הבחן אחד
לקהאת וְאָחַד לְעֵלָה
וכפר עליו מאשר חטא
על הנפש וקדש את
ראשו ביום ההוא:
במדבר ו יא

מוסף רש"י

וקדש את ראשו. למדות
טהרה שמה (בירות ב.).

פי' הרא"ש

טהרה: מה הנזיר שנטמא
וכו' אצ"פ שתחלתו היה
טהור כ"ש טמא שקבל
עליו נזי' בטומאה: ביום
קדושתו קרבנותיו. דהיינו
יום ח' או מתחיל קדוש
ראשו דהיינו גידול שער
לניזירות טהרה דכתיב
קדוש יהיה גדל פרע: רבי
יוסי בר' יהודה אומר ביום
התלחתו. היינו בו ולקמן
מפרש טעמיהו: מני ר"י
בר' יהודה [היא] דאמר
נזיר טהרה מו' הוא
דהיילת. הלכך קרי ביה
טמאות הרהב כי כבר
התחיל למנות ניזירי טהרה
ומי' אינו מביא אלא קרבן
א' דכיון דעדיין לא יצאת
שעת שראוי להביא בה
קרבן אבל לרבי דאמר נזי'
טהרה לא חיילא עד ח'
אם נטמא בו חדא טומאה
אריכתא היא ואם נטמא
בח' יציאת שעה שראוי
להביא בה קרבן ובי'
קרבנות בעי' למיחי:
א' אימתי וקדש את ראשו
ביומן שכפר. כלומר ביומן
הנזיר כלפניה אף אם לא
כפר. אי' לימא קרא וקדש
את ראשו. ותו לא וממילא
ידעא דאוכפר קאי:

(א) נראה דהיא היה גירסתו בנמו.

דאי סלקא דעתך תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת.
והכתיב וכבס המטרה את בגדיו וגו' (א) והוא דינא דקא מייתי ומה
נזיר בקצר כו' היכי קאמי והא זה זה ראוין לתגלחת: לעולם אימא
לך תגלחת טומאה [כיון שהיה טהור וטבל מתגלחת בשביעי שלו והאי

ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת. בסוף ימי חלוטו כדכתיב וכבס
המטרה את בגדיו וגלח את כל שערו אבל תגלחת דטהרה לית
זיה במצורע דגם תגלחת שניה שמגלח אחר ימי ספרו מתוך טומאה
הוא מגלחה שגם בימי ספרו מטמא אדם כגמע: **ל' תגלחת טומאה**
דניזירות קתני. כלומר לעולם אימא

(ב) דקא פריך ימי חלוטו שאין שערו
ראוי לתגלחת מתגלחת דניזירות קאמר
לאלו ניזירות בקצר כשהוא (ג) מגלח
מעכשיו מתגלח על ניזירות אבל נזיר
מצורע כשמתגלח תחילה מתגלח על
שנתפסא מנרעתו והכי קתני ימי
חלוטו שאין ראוי לתגלחת טומאה
דנזיר אלא לתגלחת דנרעת לא כל
שכן שאין עולין מן המנין דניזירות
הוא צביט הקצרות טעון גילוח
דטומאה: **סא שמע וזי ימוס מה עליו**
כפעת פתאום נטמא כו':
נזיר בקצר. שהיה טמא מתחילת
[ניזירות: אינו דין כו'.] (א) מ'מדקמתי
ולפטור את הנזיר בקצר שאין טעון
העברת שער שמע מינה דאין טעון
גילוח [ז' שער שטובל כו' אלא (ה) טמא
שנזר בשביעי שלו. שטובל כו' עולה לו
מן המנין והואיל וזאנוני בר קרבן
מתחיל למנות מצו ציוס: ונזיר טהור
שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן
המנין. דאין לו טהרה עד יום שמיני
ו'שביעי קרבנותיו כו': **דנפיש וקדש**
אם ראשו. שמתחיל למנות לענין
ניזירות ציוס הבאת קרבנותיו שהוא
שמיני כדכתיב וציוס השמיני יציא שמי
תוריס: **ציוס סגלחתו.** שהוא שביעי
כדכתיב וגילח (א) את ראשו ציוס
טהרתו ציוס השביעי יגלחתו: **והא דתנן**
נזיר שנטמא כו' מאן סתא. ו'חשיב להו
טומאות הרבה ואפ"ה לא מייתי עלייהו
אלא קרבן אחד: **אמר רב חסדא ר'**
יוסי ברבי יהודה הוה. דלמך ניזירות
טהרה משביעי וחזר דיוס סגלחתו
חיילא עליה: **ומשכחת לה.** דמיהו
טומאות הרבה: **כגון שנטמא.** ומנה
ששה כדי להוות [ז' עליה בשלישי
ובשביעי א' וחזר ונטמא ציו' ז' דטומאה
אחריתי איקרי הואיל וטבל כו' ציוס
אלא בקרבן אינו חייב אלא אחד שכל
ומן שלא יתנה שעה שראוי להביא
קרבן שעדיין לא הגיע ליום ח' אינו
חייב אלא קרבן אחד אבל אם נטמא

דאי ס"ד תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא
בעי תגלחת לא תגלחת דניזירות קתני ת"ש
ו'טמא ראש נזרו כ'בטהור שנטמא הכתוב
מדבר שהוא טעון העברת שער והבאת
ציפרין ולפטור את הנזיר בקצר שאין טעון
העברת שער והבאת ציפרין והלא דברים
ק"ו ומה טהור שנטמא טעון העברת שער
הבאת ציפרין מי שהיה טמא מתחלה אינו
דין שיהא טעון העברת שער והבאת ציפרין
ת"ל וטמא ראש נזרו במי שהיה טהור ונטמא
הכתוב מדבר שיהא טעון העברת שער
והבאת ציפרין ולפטור את הנזיר בקצר ש"מ
מאן תנא הא דת"ר (ב) אין בין טמא שנזר לנזיר
טהור שנטמא אלא שטמא שנזר שביעי שלו
עולה לו מן המנין ונזיר טהור שנטמא אין
שביעי שלו עולה לו מן המנין א"ר חסדא
רבי הוא דאמר רבי אין ניזירות טהרה חלה
אלא עד שמיני דאי תימא ר' יוסי בר' יהודה
היא האמר ניזירות דטהרה משביעי הוא
דחילא (ג) מאי רבי ומאי ר' יוסי ברבי יהודה
דתנא וקדש את ראשו ביום ההוא צ"ביום
הבאת קרבנותיו דברי רבי ר' יוסי בר' יהודה
אומר ביום תגלחתו והא דתנן (ד) נזיר שנטמא
טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד
מאן תנא אמר רב חסדא ר' יוסי בר' יהודה
היא דאמר ניזירות טהרה משביעי חילא
ומשכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר
ונטמא בשביעי (ה) (ומני ר' יוסי בר' יהודה היא)
כיון דלא יצא שעה הראויה להביא קרבן אינו
חייב אלא קרבן אחד דאי תימא רבי היא אי
דנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי (ו) (וחזר
ונטמא בשביעי) כולוהו טומאה אריכתא היא
ואי דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני הרי
יצתה שעה שראויה להביא קרבן מאי טעמא
דרבי אמר קרא (ז) וכפר עליו מאשר חטא על
הנפש והדר וקדש את ראשו ורבי יוסי ברבי
יהודה אם כן לימא קרא וקדש את ראשו
ביום

מיעטיה קרא ומה טהור
שנטמא טעון כו' כלומר שטומאתו
הזקיקתו לכך כל שכן היכא דנטמא
מתחילתו טמא ציוס שזקיקתו
טומאתו לכל ת"ל וטמא ראש נזרו
מיותר דמלי למימר וכי ימות מת
[עלין] כפעת פתאום וגלח ראשו:
ביום הבאת קרבנותיו. דקתני
צקלה ציוס שמיני יציא שמי
מוריס וכו' וכפר עליו מאשר חטא על
הנפש וקדש ראשו ציוס ההוא שמעין
ציוס שמיני שהוא הבאת קרבנותיו
כדמפרש לקמן בסמוך:

ביום תגלחתו. הכתוב מדבר דהיינו
בשביעי כסמוך מפרש
טעמא: **והא דתנן.** פ' קמח דכריתות
[א' ד' ט' (ז)]: **משביעי הוא דחילא.**
משביעי שמתחיל לימנות ניזירות
משביעי: **ומשכחת טומאות**
הרבה. כגון שנטמא ציוס שביעי
וחזר ונטמא בשביעי לסוף שביעי אחר
שהוא ושנה וטבל למיד כשהוא וטבל
חל עליו בצמות יום ניזירות טהרה שום
שביעי הוה ממנין שלשים כי נטמא
ציוס שביעי כיון דחל עליה ניזירות

טהרה כבר חשיב ליה טומאה אחריתי ולא הוה כנטמא ששני דהיא
ודאי טומאה אריכתא היא דאכתי לא חל עליה ניזירות טהרה ומכל
מקום פוטור עלמו מקרבן טומאה אחר כיון שנטמא בשביעי ולא
יציא שעה אחת ליום שראוי הוא להביא קרבנות דהיינו ציוס שמיני:
דאי רבי. דלמך דאינו מתחיל למנות ניזירות טהרה עד יום
שמיני כולוהו שנטמא אריכתא היא דלא נראה עדיין להסתא
ניזירות והוה כאלו נטמא ששני ואמאי קרי ליה טומאות הרבה
ואי דנטמא בשמיני כו' כיון דינא לשעה שראוי להביא קרבנותיו
והוה כנטמא אחר הבאת קרבנותיו דודאי לריך להביא קרבן
טומאה אחר: **דבתיב מאשר חטא על הנפש.** וכתיב כההוא
קרא לאלתר וקדש ציוס ההוא פ"י ציוס שכפר עליו דהיינו
שמיני: **אם כן לימא קרא וקדש את ראשו.** ופשיטא דאשמני
דקיימנין זיה איירי ציוס ההוא למה לי אם אינו ענין לשמיני
תנאו לשביעי דלאיתור למשדי לשביעי:

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה לעולם וכו'
והאי דקאמר ימי חלוטו
לנזיר ומינת פריך מתגלח:
(ב) בא"ד כשהוא מתגלח:
מעכשיו: (ג) ד"ה מיר וכו'
ניזירות אלו דין ט' א"ת
ואכתי מיה ש"מ כו'
מקמתי: (ד) ד"ה אלא
שטמא שמי: (ה) ד"ה
ציוס תגלחתו וכו' ויגלה
ראשו כליל ומינת את
מנחת: (ו) ד"ה אלא
שנטמא וכו' טהרה כלל
וקרי ליה טומאה
אריכתא ה"ק ואכתי מיה
דאי אליבא וכו' ראובני חייב
וכי אלא קרבן אחד
דאליבא דרבי כיון דנטמא
ביום שמיני וכו' נמחיש
קרבן על כל אחד כליל
וה"ל ומינת דלי נמחק:

הגהות מהר"ב
רנשבורג
[א] רש"י ד"ה כגון שנטמא
וכי וחזר ונטמא ציוס ז'
דטומאה וכו'. יציא פ"י
א"מ: [ב] תוס' ד"ה ציוס
תגלחתו וכו' והא דתנן פ'
קמח דכריתות ד' כ' יציא
כליל ודלא מחלושי
גרסאות לעיל שגויס:
נתוס. אורח משכור: